

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudkyň JUDr. Renaty Hertlové a JUDr. Andrey Borovičkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Ing. Pavel R.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph. D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**,
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 5 896 595,48 Kč s příslušenstvím a o omluvu

k odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6.5.2021 č.j. 27C
24/2018-787

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavých výrocích o věci samé a ve vyhovujícím výroku o věci samé v rozsahu 455 983,28 Kč s příslušenstvím **potvrzuje** a dále se ve vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba o zaplacení 150 000 Kč s příslušenstvím zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 182 475 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Tomáše Gřivny.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovanou povinnou zaplatit žalobci 606 709,28 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5% ročně od 22. 6. 2018 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 733 328 Kč ve výši 8,5% ročně od 22. 6. 2018 do 6. 11. 2018 a žalobu ohledně 4 555 445 Kč s příslušenstvím a omluvy z jejím zveřejněním v uvedených periodikách a zpravodajských serverech zamítl. Žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 162 704 Kč.
2. Žalobce se na žalované domáhal zaplacení 5 896 595,48 Kč s příslušenstvím a vyslovení a uveřejnění písemné omluvy z titulu náhrady škody a nemajetkové újmy, jež mu vznikly v důsledku trestního stíhání, vedeného proti němu na základě usnesení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitura České Budějovice, ze dne 26. 3. 2013, č. j. ÚOOZ-2087/TČ-2012-292100 pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (tr. zák.) a pro trestný čin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) tr. zák., spáchané ve spolupachatelství. Skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání žalobce, souvisel s jeho postavením člena Rady hlavního města Prahy (náměstka primátora). Žalobce s dalšími obviněnými měl v souvislosti s kauzou „Opencard“ zadavatelé zakázky hlavnímu městu Praha způsobit škodu ve výši 24 873 384 Kč. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016 sp. zn. 10 T 8/2014, který nabyl právní moci dne 31. 7. 2017, byl obžaloby zproštěn. Žalovaná částka sestává z náhrady škody, spočívající v nákladech obhajoby v celkové výši 632 733,20 Kč a v nákladech, vynaložených žalobcem na znalecký posudek Expert Group, s.r.o. ve výši 263 862,28 Kč. Z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce žádal finanční plnění 5 000 000 Kč a omluvu se zveřejněním ve vybraných periodikách.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s obranou, že na základě uplatněného nároku žalobci poskytla náhradu škody ve výši 625 328 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 108 000 Kč spolu s omluvným dopisem za vedení nezákonného trestního stíhání a tato plnění shledává naplňujícími odůvodněný nárok žalobce. Podáním ze dne 18. 12. 2018 s následným upřesněním vzal žalobce žalobu zpět ohledně částky 734 441,20 Kč a řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno.
4. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované dne 21. 12. 2017, nesporným byl i průběh trestního řízení žalobce. Na základě skutkových zjištění, podrobně popsanych v odstavcích 9-21 rozsudku, soud I. stupně s odkazem na §§ 1,2,3,5,7 a 8 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (náhradový zákon) a na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 1487/2010) konstatoval nezákonnost usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, které neskončilo pravomocným odsouzením. Dovodil, že žalobci vznikla škoda na uhrazených nákladech obhajoby, výše odměny advokáta byla stanovena v souladu s § 31 odst. 3 náhradového zákona podle §§ 7, 10 odst. 3 písm. c) a 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. o odměně advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a činila za jeden úkon právní služby 2 300 Kč a se snížením o 20% 1 840 Kč a náhrada jeho hotových výdajů podle § 13 advokátního tarifu činila 300 Kč na úkon právní služby. Spornými mezi účastníky zůstaly úkony právní služby - návrh na zastavení trestního stíhání ze dne 12. 5. 2014, za který žalobce nárokoval náhradu odměny advokáta podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 1 840 Kč a žalovaná mu k přiznala náhradu v poloviční výši, a úkony účasti na výslechu spoluobviněných dne 26. 6. 2013 a dne 28. 8. 2013. Soud I. stupně dovodil s odkazem na rozhodovací praxi (usnesení Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 7 To 738/99 a 5 To 152/97, usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 9 To 284/98), že jednotlivé vyšetřovací úkony v přípravném řízení, které jsou konány před stejným orgánem, na stejném místě, navazují na sebe a jsou skončeny v průběhu dvou hodin, je namístě hodnotit jako jeden úkon. V případě výslechu dne 26. 6. 2013k činila celková doba výslechu 1 hodinu 40 minut a žalobci za tento den

náleží odměna advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 1 840 Kč + 1 režijní paušál á 300 Kč spolu s náhradou za ztrátu času za časovou prodlevu mezi jednotlivými výslechy v rozsahu 3 půlhodin á 100 Kč, celkem 300 Kč. V případě výslechu dne 28. 8. 2013 činila celková doba trvání výslechu 3 hodiny, žalobce tak má nárok na náhradu za 2 úkony právní služby á 1 840 Kč (3 680 Kč) se 2 režijními paušály á 300 Kč (600 Kč) a na náhradu za ztrátu času za prodlevu mezi oběma výslechy v rozsahu 4 půlhodin á 100 Kč (400 Kč). Náhradu za úkony obhajoby v uvedeném rozsahu již žalovaná žalobci uhradila a žalobce vzal v tomto rozsahu žalobu zpět. Trvá pouze nárok žalobce na náhradu za ztrátu času v rozsahu 7 půlhodin á 100 Kč s náhradou za daň z přidané hodnoty z této částky v částce 847 Kč. V případě návrhu na zastavení trestního stíhání ze dne 12. 5. 2014 dospěl soud I. stupně ve shodě se žalovanou k závěru, že tento úkon je třeba hodnotit v souladu s § 11 odst. 2 písm. d) advokátního tarifu per analogiam jako úkon, za který náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny jež již byla žalovanou žalobci přiznána. Soud I. stupně na základě těchto závěrů zamítl nárok na náhradu nákladů obhajoby ve výši 5 445 Kč (v rozsudku nesprávně uvedeno 4 550 Kč). Soud I. stupně dále dospěl k závěru, že náklady, vynaložené žalobcem na znalecký posudek společnosti Expert Group s.r.o. ve výši 263 862,28 Kč, byly v rámci obhajoby vynaloženy účelně. Účelem tohoto posudku bylo vyvrátit závěry orgány činnými v trestním řízení zadaného znaleckého posudku společnosti Česká znalecká, a.s., na němž byla postavena obžaloba, ohledně způsobení škody Hlavnímu městu Praze a její výše, což byla zásadní otázka pro posouzení naplnění skutkové podstaty trestných činů, které byly žalobci kladeny za vinu. Přesto, že odůvodnění zprošťujícího rozsudku ze dne 8. 9. 2016 se o závěry tohoto znaleckého posudku neopírá, je zřejmé, že jej soud nepovažoval za zbytečný, když jím provedl důkaz a vyslechl i jeho zpracovatele.

5. Stran požadavku na odškodnění nemajetkové újmy soud I. stupně konstatoval, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život stíhané osoby, na které je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, jeho cti a dobré pověsti a to tím spíš, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 554/04, sp. zn. II. ÚS 590/08). V daném případě došlo nezákonným trestním stíháním žalobce k zásahu do jeho osobnostních práv, do jeho cti a dobré pověsti, což mělo dopad zejména do jeho profesní sféry a do jeho soukromého osobního života. Při stanovení formy a výše zadostiučinění vyšel soud I. stupně z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobním sféře poškozeného a z porovnání věci s obdobnými případy (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1747/2017, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR pod č. 67/2016). Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 trestního zákona a pro trestný čin porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 2 alinea druhá, odst. 4 písm. a) trestního zákona, spáchané ve spolupachatelství, a hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 2-8 let a náhrada škody ve výši 24 873 384 Kč. Trestní stíhání žalobce trvalo od 26. 3. 2013 do 31. 7. 2017 po dobu 4 let a 4 měsíců a bylo součástí rozsáhlého trestního stíhání skupiny obviněných v souvislosti s kauzou „Opencard“, vnímanou jako velká korupční kauza. Trestní stíhání žalobce bylo značně medializováno, což mělo vliv na jeho společenské stigma. Negativní pocity žalobce z průběhu trestního stíhání umocnila rovněž skutečnost, že orgány činné v trestním řízení použily v odůvodnění rozhodnutí o zahájení jeho trestního stíhání doslovné pasáže ze studentské práce jeho syna a že dozorujícím státním zástupcem byla JUDr. Dagmar M., která je v současnosti době stíhána pro únik informací z trestních stíhání v tzv. kauze „xxx“. Soud I. stupně s odkazem na § 31a odst. 2 náhradového zákona uzavřel, že s ohledem na hrozbu možného vysokého trestu odnětí svobody, délku trestního stíhání, konkrétní okolností trestního stíhání a na rozsáhlou medializaci

případu je na místě poskytnout za nemajetkovou újmu žalobci zadostiučinění v penězích. Žalobce po dobu trestního stíhání trpěl značným stresem a nespavostí a byl ve velkém stavu nejistoty i s ohledem na to, že v době trestního stíhání měl dvě nezletilé děti v útlém věku a kromě trestu odnětí svobody mu hrozila též povinnost nahradit škodu ve výši cca 25 mil. Kč. Manželka žalobce trpěla v důsledku trestního stíhání žalobce xxx problémy, pro které se léčila, a trestním stíháním trpěli s ohledem na medializaci věci rovněž oba zletilí synové žalobce. Žalobce se v důsledku trestního stíhání přestal věnovat svým koníčkům, zejména vytrvalostním sportům, v nichž se předtím účastnil mezinárodních závodů. Trestní stíhání mělo rovněž dopad do profesní sféry žalobce, jelikož bylo zámkou pro jeho odvolání z pozice náměstka primátora, jeho politickou kariéru však ovlivnilo jen částečně, neboť v následujících komunálních volbách v roce 2014 byl zařazen na kandidátku TOP 09 do zastupitelstva xxx xxx xxx i do zastupitelstva xxx xxx xxx a i v následujících volebních obdobích působil v komunální politice. S odkazem na rozhodnutí ve věcech žalobců trestně stíhaných pro obdobné trestné činy s medializací trestního řízení (odstavce 40-43 rozsudku) soud I. stupně uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, která vznikla výrobcí v důsledku nezákonného trestního stíhání, je částka 450 000 Kč, z níž bylo žalobci žalovanou v rámci předběžného projednání nároku poskytnuto 108 000 Kč, proto mu přiznal částku 342 000 Kč a ohledně částky 4 550 000 Kč žalobu zamítl. Nárok na písemnou omluvu žalované v žalobcem navrhovaném znění soud I. stupně zamítl s poukazem na to, že žalovaná v rámci předběžného projednání nároku zaslala žalobci omluvný dopis ze dne 31. 10. 2018, kterým vyslovila žalobci omluvu a konstatovala nezákonnost a nedůvodnost trestního stíhání žalobce. V řízení bylo zjištěno, že média přinesla informace i o zproštění žalobce a ten měl též možnost domáhat se po jednotlivých médiích ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 46/2000 Sb., tiskového zákona uveřejnění dodatečného sdělení o konečném výsledku jeho trestního stíhání. Žalobci přiznal soud I. stupně podle § 142 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 146 odst. 2 o.s.ř. náhradu nákladů řízení ve specifikaci, popsané v odstavci 48 rozsudku.

6. Proti rozsudku podali včasné odvolání oba účastníci řízení. Žalobce ve svém odvolání proti zamítavým výrokům rozsudku a výroku souvisejícímu namítl, že se soud I. stupně dostatečně nezabýval poškozením jeho pověsti v politické rovině a medializací věci, k čemu poukazoval na závěry nálezů Ústavního soud ČR sp.zn. I.ÚS 4293/18 a II.ÚS 417/12. Zdůraznil, že trestní stíhání negativně ovlivnilo jeho politickou kariéru i pověst politického subjektu TOP 09, za který kandidoval, jenž byl na základě výsledku následných voleb odsunut do opozice. V důsledku trestního stíhání byl žalobce odvolán z významné části funkcí na xxx xxx xxx a medializací věci bylo trvale poškozeno jeho dobré jméno ve společnosti. Žalobce dále dovozoval, že postup orgánů činných v trestním řízení nebyl standardní, usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci a ostatním obviněným předáno bezprostředně před zasedání rady xxx xxx xxx a bezprostředně po jeho zahájení byly publikovány obsáhlé články o obviněních, z čehož vyplývá, že s nimi byli novináři obeznámeni dříve než samotní obvinění, tudíž za medializaci kauzy nesou zčásti odpovědnost orgány činné v trestním řízení. Media celou dobu průběžně informovala o aktuální vývoji kauzy, včetně zveřejnění jména a příjmení žalobce a jeho podoby. K zamítnuté části náhrady nákladů obhajoby žalobce namítl, že zmíněná usnesení krajských soudů byla překonána usnesením Vrchního soudu v Praze sp.zn. 8 To 143/01 a Nejvyššího soudu sp.zn. 1 To 34/92 a účast obhájce na více navazujících úkonech před stejným orgánem nelze považovat za jeden úkon právní služby. Žalobce dále brojil proti výši přiznané náhrady nákladů řízení, v níž není zahrnuta odměna advokáta za všechny jím nárokované porady s klientem s poukazem na to, že soud I. stupně tvrzenou neúčelnost porad dostatečně neodůvodnil. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že jeho nároku zcela vyhoví a přizná mu náhradu nákladů odvolacího řízení.
7. Žalovaná se odvolala proti vyhovujícímu výroku rozsudku v rozsahu 605 983,28 Kč s příslušenstvím a proti výroku o náhradě nákladů řízení. Namítl, že žalobci nenáleží částka 121

Kč, přiznaná mu na náhradě za ztrátu času při výslechu spoluobviněných dne 26.6.2013, neboť je ve smyslu § 14 odst. 4 advokátního tarifu obsažena již v odměna advokáta. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3414/2016 soudu I. stupně vytkl, že se nezabýval výši nákladů na znalecký posudek Expert Group s.r.o. v kontextu s možnými náklady státu a dovozoval, že tyto náklady nebyly účelně vynaloženy, jelikož na jeho podkladě ke zproštění žalobce nedošlo. Proti soudem I. stupně přiznané výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce namítl, že psychické potíže jeho manželky nejsou významné, jelikož o její odškodnění nejde, že nebyl prokázán původ odvolání žalobce z funkce náměstka primátora v trestním řízení, když následně byla odvolána celá rada z důvodu rozpadu koalice, a že žalobce i v době trestního stíhání a po jeho skončení v komunální politice úspěšně působil. Medializaci kauzy „opencard“, jež nebyla kauzou korupční a dozorující státní zástupkyni nebylo v souvislosti s ní nic vytknuto, nelze přičítat státu, neboť byla prostým důsledkem veřejnosti trestního řízení a veřejných poměrů případu, k čemuž žalovaná poukázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4280/2011. Proti výroku o náhradě nákladů řízení žalovaná namítl, že zpětvzetí žaloby a jeho doplnění mělo být hodnoceno jako jeden úkon při tarifní hodnotě 675 328 Kč (625 328 Kč a 50 000 Kč), neboť tato částka byla předmětem úkonu právní služby. Navrhla, aby odvolací soud napadenou část rozsudku změnil, žalobu i ohledně 605 983,28 Kč s příslušenstvím zamítl a přiznal jí náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

8. Účastníci se dále vyjadřovali ve stejném duchu navzájem ke svým odvoláním. Žalovaná zdůraznila, že závěr o odvolání žalobce z funkce z důvodu trestního stíhání je spekulativní, že žalobce v době trestního stíhání i po něm nadále v komunální politice působil a že i informace o jeho zproštění obžaloby byla mediálně prezentována. Žalobce označil závěry soudu I. stupně ohledně přiznání částky 121 Kč z titulu náhrady za promeškaný čas za správné, neboť byla účtována za prodlevu mezi výslechy. K nákladům na znalecký posudek zdůraznil, že posudek podporoval jeho obhajobu a byl jím byl v posuzovaném řízení proveden důkaz, spoluobviněné Ing. V. pak byla náhrada jí vynaložených nákladů na tento posudek žalovanou mimosoudně přiznána. Dále argumentoval k zadostiučinění za nemajetkovou újmu obdobně jako ve svém odvolání a zdůraznil, že byl poškozen v osobní i profesní rovině a trestní stíhání mělo negativní vliv na jeho politickou pověst. Žalobce měl nedůvěru v postupy orgánů činných v trestním řízení a kauza byla enormně medializována přičiněním policie, čímž byl prohlubován zásah do jeho práv.
9. Z odvolání účastníků lze dovodit uplatnění odvolacích důvodů ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř. Odvolací soud proto z jejich podnětu přezkoumal rozsudek v napadeném rozsahu a shledal důvodným jen zčásti odvolání žalované. Východisko nároku bylo soudem I. stupně správně zjištěno a je mezi účastníky nesporné, nesporné je i to, že žalobce má z titulu nezákonného trestního stíhání (nezákonného rozhodnutí) právo na náhradu škody a peněžní náhradu nemajetkové újmy, jež mu tímto stíháním vznikly. Výhrady žádného z účastníků proti výši soudem I. stupně přiznané náhrady nákladů obhajoby neshledal odvolací soud opodstatněnými. Soud I. stupně se řídil aktuální judikaturou, zejména rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě, které bylo publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČR pod č. 46/97 s tím podstatným závěrem, že „*jedním úkonem právní služby, za něž náleží odměna ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, je i více vyšetřovacích úkonů přípravného řízení podle § 11 odst. 1 písm. e) této vyhlášky učiněných v jednom souvislém časovém úseku nepřekračujícím dvě hodiny*“. Toto rozhodnutí naopak překonává starší žalobcem zmíněnou judikaturu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 1 To 34/92), vážící se ke zrušené vyhlášce č. 270/1990 Sb. Důvodná není ani námitka žalované, neboť náhradu za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 1 advokátního tarifu ztrátu času v souvislosti s výslechy, konanými dne 26.6.2013, přiznal soud I. stupně (v souladu se žalobcem zmíněným rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 8 To 143/01, dovozujícím, že do doby vyšetřovacích úkonů v přípravném řízení

nelze zahrnovat paušálně všechny přestávky mezi těmito úkony) za dobu prodlevy mezi jednotlivými výslechy, jež není kryta odměnou advokáta podle § 14 odst. 4 advokátního tarifu.

10. Odvolací soud se neztotožnil ani s výhradou žalovanou proti náhradě nákladů, vynaložených žalobcem na znalecký posudek Expert Group a.s. Žalobce spolu s ostatními spoluobviněnými tento posudek zadal za účelem vyvrácení základu jejich obvinění, že způsobili škodu Hlavnímu městu Praze, tvořícího podstatu trestných činů, kladených jim za vinu. Trestní soud se také, jak vyplývá z Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2016 sp. zn. 10 T 8/2014, tímto posudkem důkazně zabýval, včetně výslechu jeho zpracovatelů, a podrobně rozebíral jeho obsah. Z pohledu účelnosti tohoto důkazního prostředku není rozhodné, že ke zproštění obvinění samotného žalobce došlo nakonec na základě závěru, pro který nebyla znalecká zjištění zásadně významná. Účelnost posudku dobře demonstruje odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13.3.2020 č.j. 10 T 8/2014-14491 (viz odstavec 12 napadeného rozsudku), podle něhož tento soud opřel své rozhodnutí o zproštění obžalovaných RNDr. T., Ing. V., RNDr. H. a Josefa N.) právě o závěry uvedeného posudku. Odvolací soud neshledal pro daný případ ani zřetelnou odlišnost výše vynaložených prostředků na zpracování posudku proti případné úhradě ze strany státu jako jeho zadavatele. Je pravda, že celková cena posudku (cca 600 000 Kč) se jeví vysoká, je však nutno akcentovat, že jde o posudek posuzující velmi úzce specializovanou oblast (parametry, ovlivňující výši ceny poskytování základní podpory specifického software) výjimečný jak svým obsahem, tak i rozsahem (cca 100 stran). Svědkyně V. též popsala obtíže, které měli spoluobvinění při zajišťování takového posudku prostřednictvím mimopražské společnosti v zájmu objektivitu, včetně souvisejících nákladů. Nelze přehlédnout, že v případě spoluobviněné žalobce Ing. V. žalovaná stanoviskem k jejímu názoru ze dne 8.4.2021 shledala náklady na předmětný znalecký posudek účelně vynaloženými a neměla žádné výhrady ani proti její výši. S ohledem na tento postup v případě spoluobviněné poškozené se výhrady žalované proti shodnému nároku žalobce jeví jako účelové. Z popsanych důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že výše náhrady škody, zbývající po plnění žalované v průběhu řízení, byla soudem I. stupně správně stanovena a v rozsahu 263 983,28 Kč napadený rozsudek jako správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil, včetně správně stanoveného příslušenství v podobě úroku z prodlení (jehož přiznání však soud I. stupně opomněl odůvodnit), náležejícího žalobci podle § 1970 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve spojení s § 2 nařízením vlády č. 351/2013 Sb. a běžícího ve smyslu s § 15 odst. 1 náhradového zákona od uplynutí šesti měsíců od uplatnění nároku žalobcem u žalované.
11. O nároku žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu rozhodl soud I. stupně rovněž zásadně správně, odvolací soud se však neztotožnil s jím stanovenou výší peněžní náhrady. Mezi účastníky není zásadní spor o to, že žalobci peněžní náhrada ve smyslu § 31a odst. 2 náhradového zákona za předmětné nezákonné trestní stíhání náleží, soud I. stupně však při komparaci případu žalobce s obdobnými případy pominul, že zadostiučinění ve výši přesahující 400 000 K bylo přiznáno zejména v případech, kdy poškozený byl po určité dobu stíhán vazebně. Žalobce nebyl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě a jakkoliv odvolací soud nezpochybňuje vysokou míru stresu, kterou u něho trestní stíhání vyvolalo, jež vedl ke ztrátě „radosti ze života“ a logicky se přenášel i na jeho blízké příbuzné, následky jeho trestního stíhání byly v porovnání s vazebně stíhanými osobami méně závažné. Odvolací soud akcentuje, že zásadním negativní následkem trestního stíhání žalobce bylo především poškození jeho dobré pověsti v očích široké veřejnosti v důsledku masivní medializace celé kauzy „opencard“. Je pravda, že medializaci trestního stíhání nelze obecně klást za vinu žalované, neboť je důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 4280/2011), v daném případě však orgány činné v trestním řízení svým nestandardním postupem (sdělení obvinění před zasedáním rady xxx xxx xxx za přítomnosti novinářů, poskytnutí jakkoliv anonymizovaného textu tohoto obvinění médiím na samém počátku řízení) k rozsáhlé medializaci trestního stíhání žalobce s jeho negativními důsledky pro jeho obraz jako politika ve společnosti

nepochybně přispěly. Ústavní soud ČR v žalobcem zmíněném nálezu sp.zn. II.ÚS 417/21 dovedl, že v rámci posuzování výše peněžní náhrady za nezákonné trestní stíhání je namístě vzít v úvahu i okolnost, že toto stíhání zasáhlo do působení poškozeného ve veřejné funkci zpochybněním jeho důvěryhodnosti. Tak se stalo i v případě žalobce a v kontextu s vyjádřením svědků V. a N. není důvod pochybovat o tom, že předmětné trestní stíhání posloužilo jako záminka k jeho odvolání z funkce xxx xxx. Kariéra žalobce v komunální politické sféře však na druhé straně nebyla (oproti případu řešenému ve zmíněném nálezu Ústavního soudu) zásadním způsobem poškozena. Jak vyplývá z jeho výpovědi při ústím jednání dne 8.2.2021, ještě v průběhu trestního stíhání (v roce 201) úspěšně kandidoval do zastupitelstva xxx xxx xxx a zastupitelstva xxx xxx xxx, jejímž radním a následně (již po skončení trestního stíhání v roce 2017) starostou se stal, do současné doby v uvedených zastupitelstvech působí a v zastupitelstvu xxx je předsedou xxx xxx. Z uvedeného se podává, že žalobce nebyl předmětným trestním stíháním společensky dehonestován v takové míře, která by mu zamezila v dalším úspěšném působení v komunální politice a nezpůsobilo mu ani závažný následek v osobní rovině rodinných a přátelských vztahů. Lze připustit, že nestandardní postup vyšetřovatele v souvislosti s použitím studentské práce syna žalobce a informováním médií mohl mít za následek nedůvěru žalobce v postupy orgánů činných v trestním řízení a vyšší míru stresu z tohoto řízení, následné potíže osob, které se na projednání věci podíleli (JUDr. M., JUDr. S.), v rovině trestní či kárné odpovědnosti, však tento vliv mít nemohli, neboť o nich žalobce v rozhodné době nevěděl.

12. Jak judikoval Nejvyšší soud ČR (srov. rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 2256/2011) jednotícím prvkem pro určení výše odškodnění nemajetkové újmy, způsobené trestním stíháním, je požadavek, aby soudem přiznané zadostiučinění odpovídalo výši přiznaného zadostiučinění v případek, které se v podstatných znacích shodují. Odvolací soud porovnal žalobcův případ s jím řešeným sporem, vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 5 sp.zn. 15C 232/2010 (pod sp.zn. 20Co 228/2013), týkající se obdobného nároku nezákonně trestně stíhaného starosty malé obce pro trestné činy související s výkonem této funkce, jehož stíhání vešlo i v důsledku medializace v jeho okolí v obecnou známost, jemuž bylo přiznáno z tohoto důvodu peněžní zadostiučinění ve výši 150 000 Kč, aprobované i soudem dovolacím a Ústavním soudem (rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 3858/2013, sp.zn. I.ÚS 4002/14). Na základě této komparace dospěl s přihlédnutím k tomu, že žalobce byl v důsledku rozsáhlé medializace věci, na níž měly svou zbytečnou indiskrétností podíl i orgány činné v trestním řízení, trestním stíháním dehonestován v celorepublikovém měřítku a k aktuální judikatuře Ústavního soudu k závěru, že odpovídající satisfakcí za předmětné nezákonné trestní stíhání je pro žalobce dvojnásobná částka 300 000 Kč, z níž žalovaná již v průběhu řízení žalobci poskytla 108 000 Kč. K úhradě na oprávněný nárok žalobce tak zbývá částka 198 000 Kč se shodným příslušenstvím, jak je shora popsáno, ohledně níž odvolací soud vyhovující výrok rozsudku soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil a ve zbytku nároku na zadostiučinění ve výši 150 000 Kč s příslušenstvím změnou tohoto rozsudku podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. žalobou zamítl. Odvolací soud podle § 219 o.s.ř. potvrdil také výrok rozsudku soudu I. stupně, jímž byl zamítnut požadavek žalobce na omluvu s jejím zveřejněním. Požadované omluvy se již žalobci dostalo v rámci předběžného projednání nároku omluvným dopisem žalované ze dne 31.10.2018 a návrh na jeho zveřejnění jde nad rámec povinnosti žalované podle § 31a náhradového zákona. Lze doplnit, že za mediální zprávy žalovaná primárně neodpovídá a jakkoliv nestandardním jednáním vyšetřovatele do určité míry přispěla k vysoké míře mediálního zájmu o předmětné trestní stíhání, k medializaci věci by s ohledem na její charakter veřejného významu došlo i bez jejího přispění. Ostatní části rozsudku soudu I. stupně výroku II a výroku I v rozsahu 726 Kč s příslušenstvím zůstaly odvoláním účastníků ve smyslu § 206 odst. 2 o.s.ř. nedotčeny.
13. Vzhledem k částečné změně rozhodnutí soudu I. stupně rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. V řízení před soudem I. stupně měl žalobce stran nároku na náhradu škody převažující úspěch (99%) a stran nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu

plný úspěch (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 2707/2013, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014), proto mu podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. náleží plná náhrada nákladů řízení. Do doby zpětvzetí žaloby, kdy tarifní hodnota odměna advokáta za řízení ve věci náhrady škody činila z přiznané a pro chování žalované zpětvzaté částky 940 047,28 Kč (625 338 Kč+264 709,28 Kč+ 50 000 Kč /z nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 3378/2013/) a výše odměny advokáta podle § 7 a § 9 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátní tarif na jeden úkon právní služby 12 100 Kč. Žalobci náleží náhrada této odměny advokáta za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, porada před částečným zpětvzetím). První porada před podáním žaloby je ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a b) advokátního tarifu zahrnuta v úkonu převzetí a příprava zastoupení. Odvolací soud souhlasil s námitkou žalované, že sepsání částečného zpětvzetí žaloby a jeho doplnění je nutno považovat za jeden účelný úkon právní služby, neboť doplnění bylo provedeno na výzvu soudu pro nedostatečnou specifikaci zpětvzetí, a tarifní hodnotou je částka 625 328 Kč, ohledně níž byla žaloba vzata zpět, spolu s částkou 50 000 Kč, za tento úkon proto náleží advokátu odměna ve výši 11 020 Kč. V další fázi řízení před soudem I. stupně je tarifní hodnotou částka 314 709 Kč (264 709,28 Kč + 50 000 Kč) a odměna advokáta činí 9 580 Kč na úkon právní služby. Advokát žalobce vykonal 10 účelných úkonů právní služby – čtyřikrát účast na jednání s předchozí poradou před třemi jednáními, 1 písemné podání soudu ve věci samé s předchozí poradou, písemný závěrečný návrh. Podání ze dne 12.12.2020, uvedené ve vyúčtování advokáta, je pouhým označením důkazů bez argumentace ve věci samé, které není úkonem právní služby a předchozí poradou rovněž nevyžadovalo. Žalobci dále náleží náhrada paušálních výdajů advokáta za 13 úkonů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, 21% náhrady za daň z přidané hodnoty ze všech uvedených částek a náhrada za soudní poplatky ve výši 4000 Kč. V řízení odvolacím neměl žalobce úspěch a žalovaná měla úspěch pouze částečný, proto odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu této fáze řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které lze podat do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 25. listopadu 2021

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu